

[H. C. Hansen.]

pressen, var noget fra den socialdemokratiske presse. Det kan med venlighed udlægges på den måde, og det vil jeg gerne have lov til, at den loyalitet overfor en truffen aftale, som plejer at være et særkende og er et særkende for mit parti, også har præget vor presse. Men jeg skal ikke lægge skjul på, at det indenfor den socialdemokratiske gruppe har vakt en ikke smigrende opmærksomhed for regeringspartierne, at det, som regeringspartierne selv har stillet forslag om her i tinget og opnået tilslutning til fra os andre herinde, med flothed angribes af de samme regeringspartiers presse, og det gør ikke den stillingtagen til dette forslag, der er tale om, lettere. Det kan ikke være sådan, at regeringspartierne vil opretholde både at være regering og være opposition, vil forbeholde sig både at gennemføre og derefter angribe, hvad vi har gennemført herinde, og så regne med, at socialdemokratiet nok er et loyalt parti, der står bag ved det, det engang har medvirket til. Det skulle den højtærede finansminister sige til sit eget parti, og det skulle de konservative ministre indenfor regeringen sige til deres parti, hvis der skal være nogen mening i tingene.

Om selve skatten skal jeg sige, at den højtærede finansministers stærkeste kort på hånden er den aftale, der er truffet i november, den aftale, som også mit parti var med i, og som betyder, at denne lov har en løbetid, såvidt jeg erindrer, indtil 31. marts næste år. Dette kort, som den højtærede finansminister har på hånden, er et stærkt kort også i forhandlingerne med os, men vor indstilling overfor rejsskatten, ikke mindst efter at vi har oplevet regeringspartiernes presses forsøg på at underminere den, er i alt fald ikke af en varmegrad, der går så forfærdelig højt op. Jeg skal derfor på mit partis vegne nøjes med at sige, at jeg vil foretrække, at dette spørgsmål henvises til et udvalg, og at vi der drøfter sagen nærmere.

Himmelstrup: I november måned, da loven om afgift på rejsevaluta blev gennemført, var man fra alle sider klar på, at det ville blive en meget upopulær lov og en meget upopulær beskatning, men rigsdagen stod dengang på en måde i en nødssituation. Der skulle skaffes et meget betydeligt beløb, jeg tror 300 mill. kr., i indirekte skatter, og så søgte man og fandt også denne skat som velegnet til at begrænse et forbrug, der kunne begrænses, og formålet var jo netop at gennemføre skatter af

forbrugsbegrænsende karakter. Det var grunden til, at den blev gennemført. Det skete uden begejstring fra nogen side, men det var nødvendigt at få disse forskellige skatter.

Det er forsåvidt rigtigt, at gennemførelsen har skabt visse vanskeligheder af international karakter, idet den internationale valutafond, som det ærede medlem hr. Oluf Pedersen så stærkt har fremhævet, en overgang i hvert fald har været af den opfattelse, at det var et forsøg fra dansk side på at gennemføre et dobbelt valutasytem, som vort medlemskab af valutafonden ikke tillod os. Men det er også rigtigt, at den internationale valutafond har accepteret den betragtning, at den her foreliggende skat er en forsøgsskat og er et led i et politisk forlig, og man er fuldstændig faldet til ro med denne betragtning.

Det er meget muligt, at den omstændighed, at spørgsmålet altså har været rejst indenfor den internationale valutafond, vil kunne medføre, at det måske vil være uklogt at forlænge denne skat udover dens fastsatte løbetid, indtil 1. april næste år. Men vi fra vor side er enige med den højtærede finansminister i, at det ville være urimeligt, og at der ikke er nogen grund til i dette øjeblik at ophæve denne skat. Der kan være forskellige forhold at drøfte i det udvalg, som jeg forstår nu vil blive nedsat, men vi kan altså slutte os til den betragtning med hensyn til det ærede medlem hr. Oluf Pedersens forslag, som den højtærede finansminister har givet udtryk for.

Rasting: Jeg erindrer også tydeligt forholdene, under hvilke denne skat blev vedtaget, og det står tydeligt præget i min erindring, at det ikke var med nogen høj grad af begejstring, at vi gik med til denne foranstaltning. Det forundrer mig heller ikke, at man fra pressens side vender sig mod den slags foranstaltninger, eller at de kan blive upopulære i befolkningen. Det er jo netop pressens opgave at fortælle politikerne, regeringen og rigsdagen, hvad der rører sig i befolkningen. Folk er utålmodige, de vil gerne ud at se sig om o. s. v., og det giver jo genklang. Men i et land, hvor der er pressefrihed, bør man ikke undre sig derover, og man bør ikke laste den borgerlige presse for, at den bringer den slags strømninger frem, og for den borgerlige presses, for regeringspressens vedkommende vil jeg gerne have lov at fremhæve, at vi har jo ikke nogen særlig indflydelse på vor presse, vi har ikke nogen magtbeføjelse, vi kan ikke diktere den noget, og vi kan der-